

1.

Tôi là học sinh cấp Hai

Cuối cùng thì tôi cũng trở thành học sinh trung học cơ sở. Là một học sinh tiểu học, tức là bạn còn rất nhỏ. “Tiểu” nghĩa là nhỏ mà. Mà từ “tiểu” thì chẳng tạo được từ nào oai oai chút. Bạn không tin ư? Vậy chúng ta cùng thử tìm các từ bắt đầu bằng “tiểu” hiện ra ngay ra trong đầu bạn nhé. Tôi cá bạn mà giống tôi, xem quảng cáo ti vi đều đặn mấy lần một ngày, chưa kể trên xe buýt hay xe ô tô gia đình cũng ra rả quảng cáo các loại sản phẩm thì những từ như: tiểu tiện, tiểu buốt, tiểu rất, tiểu đêm, tiểu nhiều lần... chẳng xa lạ gì. Nếu có từ nào có từ “tiểu” mà không liên quan đến bài tiết thì chán hẳn là tiểu nhân hoặc tiểu nhị – kiểu nhân vật hay gặp trong phim cổ trang, kiếm hiệp. Thành ra, khi được lên cấp Hai, được là học sinh trung học, tôi phấn chấn lắm. Từ nào gắn với từ “trung” cũng oách xà lách, kiểu như: trung tá, trung tướng, trung dũng, trung hậu, trung vệ, trung thành... hay chí ít cũng là Trung thu. Nói đến đây tôi lại chảy nước miếng vì thèm bánh nướng, bánh dẻo!

2.

Tôi chuyển nhà

Niềm phấn khởi của tôi được nhân lên gấp đôi khi gia đình tôi chuyển sang ngôi nhà mới. Đây là ngôi nhà đầu tiên bố tôi – một người đàn ông tự nhận cả đời chỉ làm tốt nhất một việc là đếm đến ngày mười lăm hằng tháng để được nhận lương và mẹ tôi – một người phụ nữ suốt ngày chỉ thích trồng cây, ngắm hoa rồi nghĩ tài sản nhiều cũng chẳng nghĩa lý gì, cùng nhau mua sau bao nhiêu năm hết đi ở thuê lại ở nhờ. Tôi đoán, bố mẹ mua căn nhà này vì đã lâu chúng tôi chưa mua gì khác ngoài thực phẩm. Nhưng bố bảo, mua nhà cốt tiện cho tôi học cấp Hai hơn. Quả đúng thế, nhà tôi chỉ cách trường cấp Hai của tôi có mấy chục bước chân, nên dù dầy muện thế nào, tôi đều có thể có mặt tại trường chỉ trong chưa đầy năm phút. Nhưng em tôi – đứa em vẫn đang phải liên quan đến rất nhiều chữ “tiểu” kia, vì mới lên lớp Ba nên phải đi xa hơn hẳn. Trường tiểu học không còn là hàng xóm nhà tôi nữa. Điều đó khiến em tôi phấn chấn không kém gì tôi. Nó luôn ao ước được la cà thật lâu trước khi thực sự bước vào trường, vì nó bảo thời gian đến trường luôn tự do nhất, được tạm xa bố mẹ và thầy cô giáo cũng chưa tới trường. Chẳng ai quản thúc, nhắc nhở gì nó hết. Nó sung sướng gọi tên quãng đường ấy là “CON ĐƯỜNG TỰ DO”.

Ông bà ngoại tôi phần chần y em gái tôi. Ông ngoại thậm chí còn khóc lóc cứ như thể ông chưa từng có niềm vui nào lớn hơn thế. Ông mẫn nguyện đến mức bảo mẹ tôi có chỗ che nắng, che mưa rồi, nếu ông có châu trời cũng yên tâm. Nhưng bọn tôi, tức tôi và em gái, cùng mấy đứa cháu ngoại khác của ông đều phá lên cười, vì một ông lão bảy mươi tuổi, vẫn đủ sức để một đứa trẻ bám vào ngón tay ông và đu chân bồng lên cao, vậy mà chưa gì đã nghĩ tới lúc ốm yếu rồi qua đời. Bà ngoại thì giống mẹ tôi, có nhà cũng tốt, không có nhà cũng tốt vì với một người luôn làm mọi thứ với tốc độ của rùa bò, chẳng bao giờ quan tâm đến thời gian hay đồng hồ chỉ giờ, thì Trái đất dù có ngừng quay cũng chẳng phải điều gì to tát với bà cả. Nhưng bà cũng cười suốt. Ông bảo, bà cười do giờ bà mới hiểu mấy chuyện cười ông kể bà nghe từ tận mùa thu năm ngoái.

3.

Các bạn của tôi

Niềm vui của tôi còn được nhân lên gấp ba vì hầu hết nhà của mấy đứa bạn cùng lớp tôi, nào Dũng, Cường, Thái, Vân, My... đều ở gần nhà tôi, tức tại nó đều là hàng xóm của tôi cả. Nếu lấy nhà tôi là tâm đường tròn thì nhà bạn bè tôi chiếm rất nhiều chỗ trên đường tròn bán kính một cây số đó. Thật hay, vì chúng tôi có khối trò để chơi ở nhà cùng nhau. Nhưng thi thoảng cũng thật tệ, vì lúc nào cũng có “camera chạy bằng cơm” tố cáo những tội lỗi của bạn trên lớp. Nhất là đám con gái. Bố mẹ tôi chỉ cần hỏi vu vơ, kiểu như: “Hôm nay trên lớp Tùng có ngoan không con?” là tại nó sẽ thao thao kể tội tôi, từ quên không soạn văn cho đến cúi xuống nhặt bút bi mấy lần trong giờ. Nhưng cuộc đời mà, trong hạnh phúc luôn chứa mầm bất hạnh. Chính mẹ tôi cũng thường bảo thế để động viên tôi mỗi lần tôi gặp đen đủi. Nếu coi hạnh phúc là có bạn và bất hạnh là bị mách lẻo thì xem ra cũng đáng.

4. Cô bạn hàng xóm

Nhà tôi ở trong một khu đô thị mới, theo tất cả mọi nghĩa. Các nhà trong khu vừa xây xong cách đây không lâu và nhà tôi là một trong những nhà đầu tiên đến ở. Nhà nào xây cũng y nhà nào.

Lúc đầu, chưa có nhiều người chuyển tới ở nên nhà nào cũng đóng cửa im ỉm. Vì thế, bố mẹ tôi thường xuyên phải đi vòng quanh khu nhà mấy lần mới tìm đúng nhà mình để vào. Bố tôi – ông bố vàng trong làng quên chìa khóa – do quá sốt ruột khi cứ liên tục phải chờ vợ về mới có thể mở khóa vào nhà, đã nảy ra một ý tưởng tuyệt vời mà bố rất đỗi tự hào mỗi khi khoe với các bạn bố, đó là treo cờ Tổ quốc trước cửa nhà. Bố bảo treo cờ là thượng sách, vì vừa giúp mẹ dễ nhận ra nhà mình, vừa không bị tổ dân phố nhắc nhở nếu chẳng may quên treo cờ vào các ngày lễ lớn. Tôi phải công nhận ý tưởng này hiệu quả, bởi từ khi treo cờ, mẹ tôi nhớ nhà nhanh hơn thật.

* * *

Bố và mẹ gần như tuyệt vọng sau khi cả hai cùng mắc sốt xuất huyết. Trong cơn sốt cao, bố mẹ tôi đều tin chắc rằng sở dĩ cả hai cùng mắc sốt xuất huyết là bởi tất cả muỗi trong khu này chẳng có ai để đốt ngoài bố mẹ.

Tôi may mắn không bị sốt xuất huyết và tôi cũng thích cảm giác một mình một cõi nên tôi không thấy phiền khi chuyển nhà đến khu đô thị mới này. Bạn có thể làm mọi thứ mà không lo bị hàng xóm dòm ngó. Tôi cứ việc gào hoặc hát thật to, bất cứ khi nào tôi muốn. Tôi còn thích cời trần và ưỡn ngực đi đi lại lại như thể có hàng tá người đang trầm trồ chỉ trỏ đầy ngưỡng mộ vào bo đì (*body* – cơ thể) sáu múi của tôi (nếu họ không ngại coi xương sườn và múi cơ là một). Tôi siêu vui khi được ợ từng tiếng thật to sau mỗi lần ăn tú hụ những món ngon. Và đủ thứ linh tinh khác mà chỉ một đứa con trai cấp Hai mới có thể nghĩ ra.

Nhưng tôi đâu có ngờ rằng, vào một ngày định mệnh không được báo trước, khi tôi đang đứng khoanh tay trước gương, giả bộ siêu ngẫu, siêu đẹp trai, vuốt vuốt mái tóc dày của mình như kiểu siêu sao ca nhạc quảng cáo dầu gội đầu, thì lại bắt gặp một cô bạn hàng xóm lạ hoắc.

Hôm đó, tôi đang quay phải quay trái liên tục, để mái tóc thêm bông bênh rồi hát rống lên mấy lời vô nghĩa bằng giọng ca “vàng ngọc” của mình, như đang phô bày tài năng trước người hâm mộ. Tôi chỉ dừng lại khi quay hơi quá đà, lao thẳng vào thanh chắn cửa sổ. Lúc tôi lấy lại thăng bằng thì cũng là lúc cửa sổ nhà đối diện mở toang. Ôi trời đất ơi, từ trong bóng tối của khung cửa sổ ấy hiện ra một đôi mắt – đôi mắt đen láy của một đứa con gái. Ai mà ngờ tôi lại bất đắc dĩ làm quen hàng xóm trong hoàn cảnh xấu hổ tới vậy. Thật xấu mặt nam nhi.

Để lấy lại hình ảnh bản thân, tôi dèo Linh – cô bé hàng xóm mới, đi chơi. Nhìn vẻ mặt tần ngần của nó, tôi đoán nó không muốn đi lắm, nhưng tôi cứ năn nỉ, ỉ ôi mãi nên sau cùng nó đành chịu ngồi lên xe để tôi dèo. Chiếc xe đạp địa hình bố cho tôi là món quà quá to lớn đối với tôi theo đúng nghĩa đen.

Quên chưa giới thiệu với các bạn, tôi đã là “thanh niên” lớp Sáu nhưng cân nặng vẫn dưới 30 kg (nghe thế vẫn có tí da tí thịt hơn là nói chính xác số cân nặng của tôi là 28 kg, thật chưa bằng một thằng béo lớp Một) và chiều cao dưới 145 cm (dưới 145 cm rõ ràng khiến bạn hình dung tôi cao hơn chiều cao thực sự 142 cm của tôi, chỉ ngang một đứa lớp Ba cao ráo). Vậy nên, tôi như chấm nhỏ di động khi ngồi trên chiếc xe địa hình vốn là của bố.

Tuy nhiên, không vì thế mà tôi bỏ qua những trò ngoạn mục với chiếc xe của mình. Hiếm khi tôi đi đường bằng. Tôi lao lên vỉa hè rồi lách qua các hàng ô tô đỗ sát nhau bên đường, phi qua những phiến đá và lượn vào mấy chỗ lồi lõm thi thoảng xuất hiện trên đường đi. Tôi lao lên vỉa hè rồi lại lao xuống, rồi lại lao lên và chỉ dừng lại khi cả tôi và Linh ngã chổng cẳng.

Tôi lồm cồm bò dậy và bị choáng khi thấy Linh máu dính bết khắp mặt. Lúc đó, chúng tôi ngã gần nhà, may sao gặp mấy cô bác đi đường, họ bèn nhanh lẹ đưa hai đứa về nhà tôi. Mẹ tôi run như cây sậy, trong khi bố bình tĩnh rửa mặt cho Linh. Linh bị dập mũi, thật may máu chỉ chảy có chút rồi ngừng. Đầu gối, chân tay Linh xước xát, còn lại nó vẫn thờ bình thường. Mạng người là thứ quý giá nhất, mẹ vẫn hay bảo tôi thế, vậy nên thấy Linh không ngất xỉu hay lịm đi, tôi mừng lắm.

Nhưng con gái vẫn là con gái, mít ướt có thừa, máu ngừng chảy rồi mà Linh cứ khóc toáng lên. Mẹ tôi nghĩ Linh đau quá, chắc phải đi bệnh viện chụp chiếu xem sao. Nhưng Linh nói, nó khóc vì sợ bị bố mẹ đánh đòn. Bố mẹ ít khi cho Linh ra ngoài chơi tự do vì sợ gặp nguy hiểm không lường trước. Để tránh việc đó xảy ra, cả ngày Linh chỉ ngồi trong nhà xem ti vi, xem ti vi và xem ti vi – thứ mà tôi và em gái chỉ được phép xem hai mươi phút, đúng một lần duy nhất vào ngày cuối tuần, nếu hội tụ đủ hai yếu tố: thời tiết đẹp trời và tâm trạng mẹ tuyệt vời. Hôm nay, Linh đã trốn ra ngoài lại còn bị ngã chảy máu thể này, bố Linh thể nào cũng đánh phạt nó đủ. Mẹ tôi ôm Linh vào lòng và bảo:

“Là do Tùng không cẩn thận. Cô chú sẽ sang nói chuyện với bố mẹ cháu, cháu sẽ không bị mắng đâu. Đứa đáng trách ở đây là đứa đầu têu vụ đi xe này.”

Tôi biết mẹ ám chỉ ai khi nói đến “đứa đầu têu”. Mẹ hiếm khi đi xe đạp cùng tôi. Mẹ bảo đi xe đạp là để tập thể dục hoặc thư giãn, đằng này mẹ chỉ sờ-trét (*stressed*) thêm khi tôi cứ lao lên lao xuống, cố tình đi vào chỗ gồ ghề, nhìn đã biết chẳng an toàn chút nào, ngã xe chỉ là sớm hay muộn. Vậy nên, nhân sự vụ lần này, tôi sẽ lãnh đủ bài rao giảng của mẹ. Đã thế, tôi sẽ ăn uống thật no, để còn có sức nghe hết “bài ca bất tận” về việc đi xe cẩn thận chuẩn bị bắt đầu.

Nhưng kì lắm, chờ mãi mà chẳng thấy mẹ mắng mỏ gì tôi. Chắc mẹ nghĩ tôi sợ đủ rồi và cũng đã nhận lấy bài học cho riêng mình. Mẹ chỉ bảo tôi sang thăm Linh và xin lỗi gia đình bạn ấy. Nhưng chẳng hiểu sao tôi lại buồn đến thế. Nếu bạn thường xuyên bị mắng mỗi ngày ngay cả khi bạn không mắc lỗi, bạn sẽ hiểu nỗi buồn của người chẳng bị mắng một câu nào dù mắc lỗi tày trời.

Nỗi buồn còn tăng thêm khi Linh không bao giờ sang chơi với tôi nữa. Nó cũng không chào tôi hay bắt chuyện gì cả. Hành động tương tác duy nhất của nó với tôi là lườm xéo mỗi khi tôi nhẹ nhàng chào nó. Có hàng xóm như vậy cũng chán ngắt. Thật may là tôi không phải chán quá lâu vì tôi còn cả tá bạn hàng xóm khác trên đường tròn bán kính một cây số cách nhà tôi đó thôi. Và chúng tôi có khối trò vui.

